

EDITORIAL

Vážení čtenáři,

podle tloušťky papíru nebo velikosti lišty, pokud časopis čtete online, jste si možná již všimli, že toto číslo je o něco delší než obvykle. Důvody jsou všehovšudy dva: Jednak doháníme dluh za květen, kdy STUDENT nevyšel, a jednak se jedná o takový menší speciál. Toto číslo totiž obsahuje přílohu ABSOLVENT, v níž si můžete přečíst texty od absolventů OG (děkujeme paní Šedivé za nápad). Většinou jsou to absolventi letošní (Vája Žuková, já), ale snažili jsme se oslovit i absolventy z minulých řad, kteří jsou už rozprchnuti různě po světě. Z nich nám odpověděl Matthew Novák, spoluzakladatel a bývalý spoluměřítkář časopisu, konkrétně s článkem o zkušenostech z vysoké školy v Glasgow.

Kromě ABSOLVENTa si v tomto čísle můžete přečíst také rozhovor s ředitelem kolejí a legendou panem Markem Šimoňákem, který bohužel školu opouští, nebo rozhovor o škole i sportu s panem Halamáskem, ale je toho samozřejmě víc.

Za mě je to poslední úvodník a doufám, že si čtení tohoto čísla užijete.

Standa Dvořák

TAKOVÝ KLASICKÝ DEN

Veronika seděla před počítačem. Už dvě hodiny. Stále nevěřícně hleděla na monitor, na kterém se odvíjel příběh, jehož byla hlavní hrdinkou. Nedobrovolnou. Kdo mohl tušit, že ji jeden z jejich kamarádů nahrává?

O dvacet čtyři hodin dříve...

Veronika, studentka pražského gymnázia prožila klasické ráno. Probudila se, udělala si svačinu, připravila se do školy a hurá na autobus. Na zastávce se potkala s Vendy, se kterou jezdily každý den do i ze školy. „Ahoouj Veru!“ hulákala Vendy na Veroniku. „Čauky-mňauky!“ odpověděla jí Veronika. A jejich klábosení započalo. Probraly snad úplně všechno od Veroničiných problémů s bratrem až po Vendiny zkušenosti z autoškoly. Nutno dodat – bylo pondělí.

Po příjezdu do školy se společně vydaly do třídy – 3.C. Bohužel je zrovna minulý týden pan učitel Ptáček rozsadil, protože jejich neustálé štěbetání rušilo ostatní studenty. Holčkám to příliš nevadilo, zvládaly si povídat i na dálku, svým tajným znakovým jazykem. Veroničin bratr se totiž narodil s vadou sluchu, takže doma běžně používali český znakový jazyk. Naštěstí pro Veroniku chodil do speciální školy, díky tomu nikdo ze školy nevěděl o jeho postižení, tedy kromě Vendy...

Z hrobového ticha se najednou ozvalo: „Veronikoo!“ Pan Ptáček měl velice pronikavý hlas, asi je jasné, kde přišel k přezdínce Harpie. „Odpověz mi na otázku!“ Veronika se rychle obrátila na Vendy se dvěma zkříženými prsty, v jejich jazyce to znamenalo „Pomoc!“ Proto se Vendy přihlásila a začala pokřikovat: „Já vim, pane učitelí! Já, já! Prosím, vyvolejte mě!“ a pan učitel Vendy vyhověl. Takto jejich týmová spolupráce fungovala už nějaký ten pátek. Dalo by se říct, že Veronika a Vendy byly nejlepší kamarádky navždy. I ostatní jim začali říkat „Dvě Věčka“ podle jejich křestních jmen. Vše se zdálo být až idylicky dokonalé, a jak se říká, všechno hezké jednou končí. Veroničin ideální svět skončí odbytím dnešní deváté hodiny večerní.

Přesuneme se tedy blíže k této osudné hodině. Nacházíme se u Veroniky doma zhruba hodinu před devátou.

„Jaký si měla den, zlatičko?“ zeptala se maminka Veroniky, která jí dopodrobna vylíčila svůj den. Popsala jí cestu do školy, i to, jak si po obědě s kamarády skočili na otočku do nákupáku, a zakončila svoje povídání hodinou zpěvu. Shrnula to slovy: „Takový klasický den, mami.“ Chudák holka ani netušila, jak moc se mylí. „Vrrrrzzz,“ dveře do kuchyně se otevřely. Za nimi se objevil bratr: „Aooi,“ zahulákal na celou místnost. „Ach-ježiši, co ty tady! Neumíš snad klepat, nebo se aspoň nechovat jak nějaký zvíře z pralesa nebo co?“ vystartovala na něj Veronika. Maminka její poznámku přešla a začala se bavit s bratrem. Veronika uraženě odkráčela do pokoje, práskla za sebou dveřmi. To už bylo kolem půl deváté. Netušila však, že bratr bude dnes večer jejím ještě větším prokletím.

Když si dodělala prezentaci na dějepis, začala procházet novinky na sociálních sítích. V tom jí přišel anonymní email pro celou školu, divné. Přesto ho rozklikla a následující dvě hodiny civěla do monitoru jako nevěřící Tomáš. Stále dokola se přehrávalo video z jejich domu, s ní v hlavní roli, jak nadává bratrovi. Do videa také mluvila umělá inteligence a vysvětlovala, co se odehrává. Veronika nebyla schopná otevřít pus, natož z ní něco vydat. Hlavou jí probíhalo milion otázek: „Kdo to udělal? Kolik lidí to vidělo? Kdo jí to poslal? Proč by to někdo vůbec udělal? Copak někomu provedla něco tak strašného, aby se jí musel takto mstít?“

Pokračování na další straně...

Zhruba v jedenáct jí začal znovu fungovat mozek – konečně z ní opadl šok. Začaly vyvstávat různé teorie. Kdo ji nenávidí natolik, aby jí ze života udělal peklo? Bratr! První člověk, který ji napadl. Musel to udělat on, nikdo jiný. Nikoho jiného nemohla za boha vymyslet. Tedy je to jasné, udělal to bratr. Začínala si svou teorii podkládat důkazy. Umělá inteligence, sám by si to nenamluvil; používá na konci videa znakovou řeč, kdo jiný jí umí; hlavně, kdo by se dostal takhle blízko našeho domu, aby mohl pořídit takové záběry. „Je to jasný, byl to ON!“

Okamžitě vystřelila z pokoje a letěla k bratrovi, který už spal. Veronika na to nebrala žádný ohled. Vrhla se na něj s bojovným jekotem a začala ho bít. „Ty blbče, nestačí, že tě mám doma. Ještě o tobě musí všichni vědět a o tom, jak se k tobě chovám!“ Na chvíli se uklidnila, aby se bratr mohl vzpamatovat. Ten na sestru nechápavě koukal a zeptal se jí, o čem to vlastně mluví. To Veroniku znovu rozohnilo a znovu se na něj vrhla. Po pár minutách jí došly síly, a tak bratrovi popsala celý příběh. Ten stále nechápal, co se děje. Nakonec jí došla trpělivost. Napřímo se ho zeptala: „Udělal to ty, ty parchante?“ Bratr zavrtěl hlavou. Veroniku chytl asi třetí amok, tentokrát vypadala, že bratra zabije. „Ty nemáš ani tu odvahu se mi přiznat do očí!!!“ Bratr se jí vyprostil a pelášil jako štvaná zvěř do obývacího pokoje. Hledal pomoc od maminky, bohužel zapomněl, že se vydala do divadla s kamarádkou, takže byli doma úplně sami...

Veronika zatáhla bratra do svého pokoje a celou věc mu ukázala. On stále tvrdil, že to není jeho práce. Znovu si video důkladně prohlédl. Ejhle! Všiml si drobnosti, kterou Veronika přehlédla. Vysvětlil jí, že ten znak na konci není jeho ruka, a hlavně že to není znak pro pomoc ve znakové řeči. V tu chvíli to Veronice docvaklo. Byly to totiž dva zkřížené prsty.

„Vendyyyyyyyy!“ vyjekla na celý dům, „jak mi to jenom mohla udělat! Moje nejlepší kamarádka a takhle mě zradit.“ Bratr se v nepozorované chvíli odplížil. Veronika nebyla ani smutná, neskutečně se na Vendy zlobila. Tu noc si odpřísáhla, že s Vendy do smrti nepromluví.

ELEN PROKEŠOVÁ

SBOHEM A ŠÁTEČEK

V OG jsou mezi námi různé vztahy. Vztahy mezi žáky, učiteli a žáky, učiteli a vedením, žáky a vedením, žáky a vychovateli, žáky a asistenty. Jeden ze vztahů je také mezi učitelem a asistentem. Málo viditelný, avšak o to víc intenzivní. Vztahy vznikají a zanikají, a když zanikají v dobrém, je potřeba za vztah poděkovat.

Sbohem a šáteček, ještě vidím vše ostře

Sbohem a šáteček, už nepřijdu pozdě

Šest jar a zim

Jeden pohled a kdo hraje prim

Klidně hned aspiruji na kandidáta věd neb učím se od mistrů

A žádné stíny

A podpora je nám darem

Máme přesah

Šárce a Katce,

100% respekt

I

Vaše Irenka

„ALL INCLUSIVE V HURGHADĚ JE TOP—NIC VÍC NENÍ.“

Když mě Ondra den po finále MS v hokeji donutil udělat rozhovor se Z. Halamáskem, nebyl jsem si jistý, že mé velmi intelektuální otázky pro něj budou dostatečné, i proto jsme nemohli začít jinak, než jak finálovou neděli prožíval...

Famózní, hoši, famózní. Já jsem nad tím přemýšlel a byl přesně ve vašem věku, když jsme vyhráli Nagano. Jako gymnazista jsem jel nočním busem na Staromák na živý přenos, potom vítat zmatlaný hokejisty na letišti. Myslel jsem i na vás, jak to prožíváte, protože za mlada to bylo nejlepší. Při čtvrtfinále jsem byl s kolegy v restauračním zařízení, potom s rodinou a jsem úplně unešený. Čtrnáct let je čtrnáct let.

Pragano sedí?

Pragano sedí, rozhodně. Krásný hokej, skvělá pražská a ostravská atmosféra s diváckým rekordem...

My jsme k rekordu nepřispěli...

Já jsem taky nepřispěl, měl jsem od kamaráda možnost se za nějakých pouhých 25 000 Kč zúčastnit, ale pak jsem si řekl, že budu radši doma.

Plánujete o tom jednou učit v dějepise?

Je to unikátní v tom, že je to poprvé doma. Možná o tom jednou budu učit, těžko říct, uvidíme, jaký význam to mistrovství nabere i vzhledem k příštím rokům. Třeba od dalších let začne pravidelně vyhrávat Švýcarsko mistrovství a bude to ještě víc legendární vítězství. Nehráli špatně, kluci s křížem na hrudi.

Víme, že hodně cestujete, jakou formou? Někdo má rád týdenní „leháro“ u pláže, ale někdo radši dobrodružství s batbhem na zádech.

Samozřejmě all inclusive v Hurghadě je top, nic víc není, ale je to drahý, takže člověku nezbyvá, než vzít ten batbh a stopovat. Ne, dělám si legraci, já mám rád poznávat svět po všech stránkách a z resortu od slunečnicku to nejde. Jednoznačně, čím větší dobrodružství po vlastní ose, tím líp!

A užijete si oboje?

Nevím, za mlada jsem byl v Chorvatsku, kde se opalovala a četlo, ale to už je jednak dávno, a jednak to bylo na kratší dobu. Možná by se mi to i líbilo. Zatím mě to táhne spíše do chudších států, poznat to tam, projet to tam, ideálně strávit i čas s místními, je to za mě přínosnější. Když jsem začal cestovat za mých studentských let, byla to i otázka peněz, člověk si nemohl dovolit luxusní cestování a pobyt v hezkém hotelu, a za to jsem rád, kdyby mě rodiče v dětství na tyto dovolené braly, ten vztah bych měl asi jiný. Za mě batbh, jízda na korbě nákladáku, půjčit si motorku, místní doprava i kdyby to byla volem tažená kára jako se mi stalo v Africe.

Přivedlo vás cestování k zeměpisu, nebo zeměpis k cestování?

Šlo to ruku v ruce, ale spíše zeměpis k cestování. Člověk v době mého mládí a v situaci, ve které se nachází – nemá peníze, nemá moc zkušenosti, mimo Evropu necestuje – těch možností, jako dnes tolik nemá. Tudíž když jsem začal studovat geografii, začal jsem se víc zajímat o svět a jeho poznávání vlastníma očima. Se spolužáky geografů jsem pak začal postupně jezdit a poznávat svět víc a víc.

Pojďme si představit hypotetický scénář, že někdo z Vašich

studentů ve třídě zlobí, teoreticky...

Od té doby, co už vás neučím, se mi to nestává...

Ted' se to stává jiným...

Počkejte, takže mi chcete říct, že se to stává učitelům, kteří vás teď učí? Vy zlobíte? A ještě to přiznáváte do periodika STUDENT?

Co s takovými studenty? Jak proti nim „bojujete“?

Začíná to zavoláním rodičů, domluvíme se na stupni fyzických trestů a potom záleží na rodičích. Někteří dál, než pohlevek nejdou, nechťejí, jiným ta rákoska nebo dřevěná hůl nevadí.

Jak, jako učitel, nejlépe ověřím znalost studentů? Jsou testy ideální?

Hodnocení ve školství je strašně široké téma na dlouhé povídání. Ideální to určitě není, ty vámi zmiňované testy, na druhou stranu na tom samozřejmě něco vidět je, zdali se ten student připraví, a jelikož náš systém je jaký je, to znamená, že se skládá maturitní zkouška, kde jsou i testy, následně přijímačky na VŠ. Pro mě by bylo příjemné, mít ty testy nebo chceme-li výstupy jako základ a pak bych hodnotil, jak se říká, podle „ksichtu“ (smích). Ne, je tam spousta věcí, které do toho vstupují, jak se ten student projevuje, snaží, chová, jak je aktivní, což ne vždycky do hodnocení promítnout lze. Příklad, dobrý student známkově, ale jinak vím, že přístup je velmi laxní a pak výborný student přístupem, zájmem o věc, ale ty testy mu tolik nejdou. Kdo má mít lepší známku? Nebo stejnou?

Pokračování na další straně...

Plánujete někdy postoupit přes pomyslnou čáru a přejít učit do IB?

Uvidíme, jak se všechno vyvine, příští rok budu poprvé učit kvinty zeměpis v angličtině, to beru jako odrazový můstek, nevím, jestli přímo do IB, ale asi by mi to nevadilo...

Když Vám to pan Tomášek dovolí...

Tak pan doktor Tomášek sedí samozřejmě na prameni, jako žába a ten to určitě nepustí, ale já se ho pokusím nenápadným tlakem vyšoupnout.

I když my IB zeměpis nemáme...

Hm, já jsem za svůj učitelský život seděl sto padesátkrát u maturity ze zeměpisu a zkusel jsem na českém státním gymnáziu, musím říct, že mi to trošku chybí. Nevím, jak je to ustálené, že zeměpis ne-

táhne, ani ten český, v IB je to specifické. Když bude zájem zcela, chlapci, něco se s tím třeba udělá.

Když učíte pouze s obrázkovou prezentací, je to tím, jak dlouho už to děláte a pomáhají Vám v zeměpise i Vaše cestovatelské zkušenosti?

Už je to pár let, co učím, vím, o čem chci mluvit, ale je to kombinace, ne ke všemu je prezentace jen obrázková...

Někdy přinesete dřevo... (pozn. red.: korkový dub byl dobrý)

Jojo, baví mě to různě oživit, když něco mám. Zrovna teď studentům v kvartě slibuji, že jim přinesu cepín, který skončil v těle Trockého. Jistě si také vzpomenete na druhoválečné přílby nebo vlajky států. Snažím se metody kombinovat a použít co nejvíc obrazových vjemů, videí z Netflixu...

Slavné dny...

Ano, doporučuji ještě Životy slavných. Já to mám velmi rád, hlavně proto, že ve velmi krátké době, šesti až osmi minut, je všechno podstatné. Někdy si říkám, že to používám až dost, ale nemůžu si pomoci.

Kam se regionální geografie od Vašich dob posunula? Jak známe Evropu dnes oproti začátku tohoto století?

Strašně. Posunulo se to jako hokej. Ze hry, která nepřipomíná tu dnešní – rychlost, technika... Na mém gymnáziu všechny předměty vypadali tak, že přišel kantor, stoupnul si před tabuli a my jsme měli uvařené ruce od zapisování, on jen mluvil. Po-

kud byl skvělý den, jednou za pololetí, tak vzal kazetu a na televizi třicet na třicet centimetrů v rohu místnosti pustil rozšuměný film. Projektory nebyly, nikdo o tom světě moc nevěděl. Když dnes začnu mluvit v sekundě o Africe, o Asii, třetina dětí už byla za oceánem a zkušenosti mají mnohem větší, chápou toho mnohem víc a dokážou si je představit.

Co Vám bránilo dostat se do florbalové reprezentace?

Asi talent ☐. Aby člověk pomýšlel nad reprezentací, musí se danému sportu hodně věnovat. Je pravda, že v době, kdy jsem začal hrát na gymnáziu florbal, u nás florbal nehrálo zdaleka tolik lidí, co dnes. Teď je to po fotbale sport číslo 2 v ČR. Z juniorské ligy jsme nakonec skončili v té mužské nejvyšší lize, to jsem ještě chytil. Pokud to srovnáváte s mým dnešním umem s holí, to bych to určitě do reprezentace nedotáhnul...ostatně dneska válčíme s kamarády v osmé lize a to jsme půlka týmu z extraligy původně. Věk však chlapci nezastavíte. Já jsem šťastný, že jsem si mohl zahrát naší nejvyšší soutěž a hrát proti nejlepším hráčům světa ze Švédska (tým Pixbo Wallenstam), na letním turnaji Czech Open, a to mi stačí. Za vrchol kariéry považuji komentář Roberta Záruby v BBV, kdy mi Švéd z toho Pixba poslal balónek backhandem mezi svýma nohama zády k brance přímo pod víko.

PŘIPRAVILI LUKÁŠ MICHALIK A ONDRA GALYAŠ

„KOLO DÁVÁ LIDEM OBROVSKOU SVOBODU“

Marek Šimoňák je ještě stále ředitelem kolejí. V srpnu tohoto roku, už tomu tak však nebude. A to je jeden z mála důvodů, proč jsme se ho rozhodli vyzpovídat. Naším hlavním tématem bylo to, čemu se pan Šimoňák věnuje denně, cyklistika.

Kolik jste toho tady za čtyři roky projel?

Hodně. Poznal jsem rozbité středočeské cesty, navštívil jsem asi všechny památky, blízké i daleké - ono je toho v okolí školy opravdu mnoho, na kolo spoustu ideálních lokalit, at' už to jsou Voděradské bučiny nebo cyklostezky podél Labe. Právě to je bezpochyby jeden z důvodů, proč mě bude mrzet odcházet, tady se na kole výborně trénuje.

Co vás přivedlo k cyklistice?

Chtěl jsem dělat cyklistiku už od malička, ale rodiče se o mě báli, a tak mě nasměrovali na atletiku. Původně jsem tedy atlet a asi s tím měli i trošku pravdu, protože moji dva spolužáci při tréninku na kole zemřeli. Když už jsem byl dospělý, tak mi v tom rodiče nemohli zabránit, díky atletice, kde jsem hodně, hodně trénoval, byl přechod z kondičního pohledu docela snadný. Jediným problémem bylo naučit se techniku, poziční jízdu a podobné věci. Trénoval jsem v mládežnickém oddílu a jak to bývá i u vás, mladí lidé nic neopustí. Naučil jsem se v dospělosti jezdit v pelotonu, v balíku a víceméně všechno zvládat.

Jak přivést mladé lidi k cyklistice nebo obecně ke sportu? Samozřejmě, že jakýkoliv výlet s Vámi to zařídí úplně v klidu, ale jak jinak?

Cesta vede nejprve přes rodinu, ale velkou zásluhu na tom může mít i škola. Je to bezesporu o tom, aby měli rodiče správný a reálný vhled, protože nejhorší, co se může stát, je, když rodič své dítě tlačí do sportů s myšlenkami, že skončí v NHL nebo bude hrát první ligu. V dnešní době by měl být sport celoživotní

doplňek pro člověka. Pokud budu ve sportu, v dané aktivitě, tak dobrý a budu mít takové zdraví, že se dostanu až do nejvyšších možných pater, pak to je spíše bonus.

Co vás na kole nejvíce baví - je to cíl, nebo samotná cesta?

Kdysi mě bavilo závodit, bude to možná znít trošku neskromně, ale v amatérských závodech jsem vítězil. Následně mě začal naplňovat ten fakt, že kolo je geniálním dopravním prostředkem. Zlepšila se síť cyklostezek po Česku, Slovensku, v sousedních státech i v Evropě. Vezměte si, že například před sto lety bylo pro většinu lidí to, čím je dnes auto, kolo. Kolo dává lidem obrovskou svobodu. Jednou jsme s kamarády jeli závod z Česka přes Slovensko a zpátky, nějakých 2 500 kilometrů. Já jsem vrchařem, tudíž jsem jel přes všechna ta krásná pohoří, což jsem si velmi užil, zvláště v Beskydech, které jsou spojeny s mým dětstvím. Nakonec jsme závod po dvaasedmdesáti hodinách vyhráli a přesně to vždycky dodá člověku nadšení.

Jak se vám bude Open Gate opouštět?

Určitě těžce. Přišel jsem sem ve špatném čase, v roce 2020 řádil covid, a proto to bylo úplně něco jiného. Také jsem moc nevěděl, co mám dělat. Řekli mi "jsi ředitel kolejí" a já se to učil metodou pokus omyl. Ale tohle se všechno rychle vyřešilo, teď odcházím, protože chci být s rodinou, blíže domovu než doposud a vrátit se k tomu, k čemu mám nejbližší - učení dějepisu a tělocviku.

A protože není STUDENT nafukovací, můžete se v prvním čísle příštího školního roku těšit na druhou část rozhovoru...

PŘIPRAVILI ONDRA GALYAŠ A LUKÁŠ MICHALIK

ZBYTEČNÉ DÍLO

Kdysi dávno se v malebné vesničce Věrad pohyboval jeden muž jménem Ondřej Hrabal. Celé dny se procházel po okolních lukách a polích a prostě hrabal. Žížaly, červy, zrní...Vše, na co narazil, vyhrabal a snědl. Přátele neměl, jeho rodina ho měla za blázna. Všichni nad ním ohrnovali nos, pro jeho nelidskost a zbytečnost.

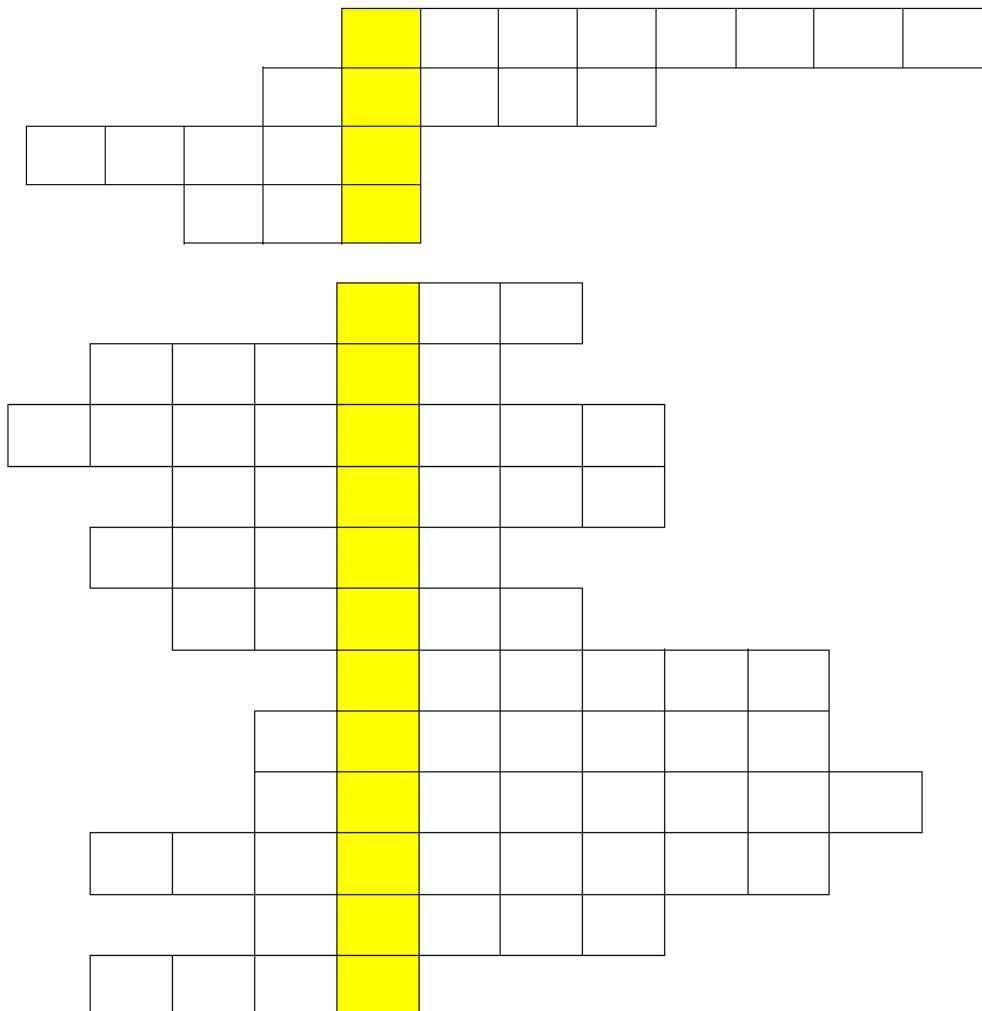
Jednoho dne se místní Vandam rozhodl vyzvat Ondru k pěstnímu souboji, ze kterého Ondra vyvázl polomrtvý, a tak se rozhodl, že si půjde hrabat jinam.

A od té doby se po Věradech šířili o Ondrovi Hrabalovi jen zmínky.

JAN SIKORA

TAJENKA

Ze školské rady: Paní _____ souhlasila s navýšením úvazku a od nového roku, tak budeme mít tři učitele (...) a můžeme navázat na letošní úspěšné změny ve výuce (...) aneb ta nejlepší zpráva na konec. Hezké prázdniny!

1. londýnské letiště
2. autor knihy Devatero pohádek
3. jeden z dvou nejoblíbenějších měsíců učitele
4. jeden z nápojů ve školním automatu: Fuze...
5. neříkej..., dokud nepřeskočíš
6. Fjodor Michajlovič Dostojevskij napsal knihu...
7. přenesení významu na základě vnější podobnosti
8. školní kocour
9. křestní jméno jediné vládnoucí ženy na českém trůně
10. nejprestižnější filmová cena
11. volám 150
12. v ruce držím a čtu časopis...
13. multisportovní závod zahrnující plavání, jízdu na kole a běh
14. anglický časopis OG (druhý nejlepší na škole)
15. jablko, hruška, banán...
16. citoslovce radosti a nadšení (prázdniny jsou za rohem!)

ONDRA GALYAŠ

Příloha: ABSOLVENT

JAKÁ JE VE SKUTEČNOSTI UNIVERZITA?

Rok se s rokem sešel, a já tu opět sedím při psaní článku do STUDENTA. Na jednu stranu to je jako včera když jsem dopisoval editorial pro poslední číslo vydávané námi, M+M, na tu druhou je to ale právě už skoro rok, a za ten rok se toho leccos změnilo...

Pro ty z Vás, kdo neví, tak jsem skončil na univerzitě v Glasgow ve slunném Skotsku (akorát bez toho sluníčka). Univerzitní život je v leccems jiný. Máte více volného času, ale také více zodpovědností a také spoustu starostí sami o sebe. Nikdo za Vás nevyperá, neuklidí, neuvaří atd. ALE, a to musím zdůraznit, si všechny tyto věci můžete (ne)dělat, jak často jak sami chcete, v tom je ta univerzitní svoboda krásná. Nákupy jsou kapitola sama o sobě, a hlavním aktérem je zde Lidl. Kamkoliv jen pojedete, zjistíte, že Lidl patří k nejlevnějším (a nejlepším) obchodům, a tak Vás to holt vede k nošení nákupních tašek přes půlku města, kvůli levnějšímu nákupu, jako v mém případě, či ke kroužkování slev v letáčích, jako v případě Michala Kubaly. Až tak daleko to může někdy zajít...

Ještě před rokem jsem se s lidmi, které jsem teď jel navštívit do dvou různých evropských zemí, trávil v divadle u IB zkoušek, a teď mi za okny auta utíkala saská krajina, jak jsem se pomalu blížil k Berlínu. V ten moment mi začalo docházet, jak zvláštní je to pocit. Po návštěvách v Berlíně (Miki), Eindhovenu (Michal K.) a Rotterdamu (Lenka) jsem si uvědomil jak velkou roli pro nás na univerzitě (ne)hraje sociální život. Vejška... Při tom slově se mnohým z vás starších (nebo taky zkušenějších) vybaví svobodomyslnost, zkoušení nového, či náročné ranní budíčky po večerech strávených ve společnosti. A ono je to vlastně strašně

důležité pro tento věk. Zkusíte nové věci, které příště už raději vynecháte, a nebo třeba taky ne, ale hlavně zjistíte spoustu důležitého sami o sobě. Proto, jestli Vám mohu dát jednu důležitou radu, hledejte svoji budoucí univerzitu také podle možností sociálního života, počtu mezinárodních studentů, a dalších faktorů, které se samotnou výukou mají pramálo společného. Brzy totiž zjistíte, že ta univerzitní výuka není to hlavní, co Vás baví na studiu...

I když mluvím o tom, abyste zkoušeli nové věci, je myslím důležité, aby člověk pokračoval v „novém“ životě i s věcmi známými. V mém případě je to volejbal... (snad jste si nemysleli, že ten tady vynechám). V Glasgow jsem našel ztracenou lásku k tomuto sportu pod vysokou sítí. Díky tomu jsem našel spoustu nových kamarádů, nejen přímo v týmu, ale také v celé volejbalové komunitě, a myslím, že právě volejbal hraje tu nejdůležitější roli v tom, proč se mi v Glasgow opravdu hodně líbí...

Jak řekl Standa, nemá to být Extended Essay, takže už bych asi měl pomalu končit. Ale jak bych to vlastně měl ukončit? Asi nějakým moudrem... Už po roce můžu říct, že život v zahraničí není jednoduchý, ale je to vlastně velká zábava. Nebojte se zkoušet nové věci (až na haggis...), možná zjistíte, že je budete mít nakonec rádi, ze všeho, co se Vám v životě stane se dá odnést něco dobrého.

Váš

Matthew

(exspolušéfredaktor;-)

HISTORKA

„Přijedou triadvacátýho,“ volá na mě z předsíně moje žena, zatímco si v klidu listuji v televizním programu a srkám ze starého malovaného šálku černý čaj. „A kdo přijede?“ zeptám se jí, jen tak, aby řeč nestála, vím totiž naprosto jistě, kdo přijede – na konci prázdnin nás navštíví vnoučata, jako každý rok. „Kdo asi?“ zaslechnu z předsíně ironický hlas, „a koukej si připravit nějaký příběh!“ „No, to bych měl, máš pravdu,“ opáčím a položím své brýle na stůl, a aby to vypadalo, že přemýšlím, se opřu ještě hlouběji do křesla. Přestože nás naposledy navštívili právě před rokem, vybavím si jejich obličej jasné, dvojčata Janu a Tonu i o dva roky mladšího Emila. Už vidím, jak se na mě zase nahnou a skoro jednohlasně, jako kdyby si to předem nacvičili, zažadují: „Dědečku, vyprávěj nám prosím příběh!“

Pousměji se, protože vím, že budou chtít slyšet ten samý příběh, co vždycky, a už se připravuji na to, jak ho popadesáté budu vyprávět. Není to totiž jen tak nějaký příběh, vysvětlím jim vždycky, protože kdyby se ten příběh neudál, nebyli byste tady! A začnu tím, jak jsem vyrůstal v Rakousku a kam jsem chodil do školy, ale to je samozřejmě nezajímavá, a tak mě donutí přeskočit až k té části, která je prý napínavá.

Bylo mi tenkrát okolo dvaceti a s kamarády jsme společně rádi podnikali výlety na kole. Jednoho slunečného dne jsme si řekli, že už nás ale ty stejné trasy pořád dokola nebaví, a že bychom přeci měli zkusit vyjet někam dál, třeba i do zahraničí! Plný optimismu jsme bez váhání vyrazili a užívali jsme si tu nekonečnou volnost a překrásné výhledy, které nám jakási neznačená stezka vedoucí podél mělké řeky nabízela. Závodili jsme, užívali si pěkného počasí a říkali si, jaké dobrodružství to je.

Stezka už nebyla tak rovná, jako před chvílí, protože zabočila do stromoví a její povrch byl spíše kamenitý. Projel jsem lesem, a jelikož jsem i na mýtině zpozoroval, že se stmívá, rozhodl jsem se udělat si přestávku a dohodnout se, co dál. Kolo jsem opřel o strom a unaveně jsem se natáhl na zem – chvíli na ně počkám, řekl jsem si. Ale ani po minutě jsem nezaslechl zvuk šlapání, nebo pneumatik přejíždějících šterk, a zvedl jsem se. „Kluci?“ zavola jsem. Odpověděla mi jen šelest listů a šumění potoka v dáli. Popojel jsem jim naproti, ale stezka zela prázdnotou. Marně jsem volal, ale nikdo se neozýval, a do toho se začalo smrákat.

Na nic jsem nečekal, popadl jsem bicykl a uháněl jako s větrem o závod – jednak jsem se bál, jestli se kamarádům něco nestalo, jednak jsem doufal, že najdu správnou cestu zpět. Stromy, které se přede mnou náhle objevily, jsem ale nerozpoznával. Znejistil

Pokračování na další straně...

jsem. Ujišťoval jsem se, že každá cesta někam vede, že zanedlouho se jistě objeví světlo vesnice, nebo nějaké silnice. Neviděl jsem ale nic než nekonečnou noční temnotu, snad i měsíční svit byl zahalen hustými šedými mraky. Zrychlil jsem. Nepřemýšlel jsem o tom, jak hloupé bylo nevzít si s sebou baterku a aspoň nějakou mapu, protože to už se změnit nedalo, soustředil jsem se na to, jak vyřešit patálii, ve které jsem zrovna byl. Bolely mě nohy, ale dál jsem pádil noční krajinou, bez cíle, ale odhodlaně... V tom přišla rána.

To, jak jsem se probudil v nemocnici už popisovat nemusím – moji posluchači jsou v té fázi tak vtažení do té podivné historky, že si najednou vzpomenu, jak to celé dopadne a předhání se v tom, kdo příběh přesněji dovypráví. Budou se smát, budou se mě zase neustále vyptávat a dohadovat se o tom, jestli to náhodou minule neznělo jinak. Jejich babička na mě vrhne vyčítavý pohled, ale já jen pokrčím rameny, protože na stará kolena už se neplánuji měnit. Pomalu v křesle usínám a říkám si, že bych někdy mohl zkusit jízdu na kole doopravdy. Prý to pročištěje myšlenky.

ANONYMNÍ PŘÍSPĚVEK

SONET

Děšť je jak ty, je vším, je beze slova,
je světlem, jež dává víc, než kolik může dát,
světlem, v němž bych jak polibek chtěl schovat
své slzy i radost svou – a již je nevybrat.

Ale děšť je jak ty, když kamsi mizí tiše
a v hranách naděje si mluvím s ozvěnou.
Je den a já tou živou vodou vzkříšen
vidím své ruce a nevím, kam se pnou.

Bez tebe vše, co jest, už dávno ničím není,
a všechny útechy budou milosrdně kruté
až budu čekat, kdy dokape vykoupení.

Je den a ano, každý den skončí zase,
já znám trpkost večera a stíny převrhnuté,
však právě v nich, to v nich je klíč k tvé kráse.

STANISLAV DVOŘÁK

OSTRUŽINOVÁ MARMELÁDA

Nechápu jak se mojí babičce a dědovi daří pašovat přes hranice ty jejich výborné ostružiny, aniž by je zastavila kontrola. Každé jaro mi s ostružinami zpestří týden, když dojedou z Běloruska. „Co se stalo, že jste tentokrát nestihli zpracovat ovoce do marmelády?“ zeptal se bratr, nejvýřečnější milovník rodinného džemu. „Zjistili jsme, že si marmeládu oblíbilo více stvoření než jen vy dva,“ odpověděl děda. „Dokonce nám ani kapku nenechala!“ přidala se babi. S bratrem jsme museli mít velmi zmatené výrazy, proto děda zamhouřil oči, odkašlal si a sedl si na pohovku, to pro nás vždy znamená jediné... Jde se poslouchat příběh.

V Čechách nebývají tak výborné podmínky pro růst ostružin a okurek jako v oblasti Bělověžského pralesa. Proto nebylo překvapující, že byla úroda ostružin v sadu mých prarodičů tolik přírodná! Bydlet v srdci Bělověžského pralesa má své výhody, ale občas se nějaká nevýhoda také vyskytne. „Mysleli jsme, že děcka z vesnice chodí ujídat naši úrodu,“ řekla babička. „Když v létě zmizely první hrstky z keřů, tak nám dávalo smysl obvinít i naše vesnické čápy, ti hledají věčně něco k snědku!“ přidala. Proto se na mizející bobule moc nesoustředili, ve skleníku už dozrávala úroda okurek. Ostružiny však mizely i nadále, nejčastěji přes noc.

Léto už dávno skončilo, přes podzim babi sesbírala zbylé bobule ostružin a zpracovala je do výborné marmelády. Přes zimu nechává ve spíži marmeládu fermentovat, aby ji na jaro mohli s dědou dovézt přes hranice k nám. „A takhle jednu noc nechal děda otevřenou venkovní spíž,“ zasmála se babička. „Hele, já jsem spěchal do Zapovědníku na mysliveckou šlichtu, občas prostě zapomenou zamknout,“ řekl děda. Odkášlal si. „Každopádně, vrátím se ze služby – a spíž prázdná!“ dramaticky zakřičel. „Kam se vytratila marmeláda?“ zeptala jsem se. „Počkej, to přijde,“ ztišil mě bratr.

„Fakt jsem se našel, čápi ani děti nejsou dost silní na to, aby zvedli ty těžké dveře od spíže, natož ji celou vyjedli, a tak jsem vzal poslední kousek marmelády a otevřel spíž,“ vyprávěl děda. „Ale pak na jeho past zapomněl!“ dodala babička. „To je pravda,“ zvedl děda obočí, „ale trpělivost nebývá tak efektivní jako když zapomeněš, proto jsme z okna při večeři spatřili, jak se spíž třese.“ „Třese? Co bylo tak silné, aby třásl s naší spíží?“ zeptal se nevěřící brácha. Já jsem si už představovala, jakého medvěda asi tak nalákala výborná marmeláda mojí babičky. Děda má koneckonců nespočet příběhů s děsivými lesními medvědy. Pak mě napadlo divoké prase. Ti čuníci se vůbec nezdaří, když jsou dost vykrmení, dokážou při chůzi způsobit i zemětřesení... „Dědo, jaký typ medvěda sní celou spíž ostružinové marmelády?“ zeptala jsem se.

„Medvědi marmeládu nejedí, ale víš, jaké zvíře si čas od času něco sladké dá?“ zeptal se děda nazpátek. S bratrem jsme znejistili. Jaké velké zvíře v Bělověžském pralesu rádo jí sladké? A pak mi to docvaklo. S bratrem jsme se na sebe podívali a najednou řekli: „Zubr!“ „Správně!“ odpověděl s radostí děda. „Vyšel jsem se na třesoucí se spíž podívat, ale ani jsem neobešel sad, když to majestátné stvoření vyšlo,“ řekl zamyšlený děda, „zubří jsou krásní, ale když se jim nevrátí respekt, umí i zadupat,“ vysvětloval nám děda. „Proto jsem se mu uklonil, on se uklonil zpátky, a oba jsme odešli,“ ukončil příběh. „A máš důkaz?“ zeptal se mazaný bratr. „To si piš, že mám!“ řekl děda a z kapsy vytáhl kus zubřího rohu. Byl maličký, ale očividně cestou ulomený. „Takže tenhle rok bez marmelády, ale ostružiny a výborný příběh to kompenzuje!“ řekla babička. Kdo by řekl, že se ostružinová marmeláda bude líbit i krásnému bělověžskému obrovi...

VARVARA ŽUKOVÁ